

Nem elég a kötelességteljesítés...

Nem szabad hinnetek, hogy jogszerint álltok előttem, ha földi élteteket csak földi kötelességek teljesítésével töltitek ki, melyeket ugyan nagyon lelkiismeretesen megtesztek, de teljesítésük lelketeknek nem hoz semmit. Mert minden földi tettnek bizonyos önszeretet az oka, ha szabad akaratból teszi, vagy követelések elé állítanak, melyeket egoista okokból vizstek végbe, ha nem kényszerítenek rá.

Mindezeket a „kötelesség-teljesítéseket nem szabad megcserélni az igazi, önzetlen felebaráti szeretettel, ami semmit sem akar magának, hanem csak segíteni, és boldogítani akar. A kötelességteljesítés egy bizonyos önfenntartó ösztön, és teljesen mindegy, hogy maga az ember, vagy a hozzátartozói élvezik a hasznát. De az mindig csak földi haszon lesz, és a lelke csak keveset, vagy semmi hasznot nem húz – hacsak kötelességből nem hoz olyan dolgokat létre, amit önzetlen szeretetből készít, tehát hogy az ember bizonyos kötelességeket hivatásából kifolyólag visz végbe. Az ember könnyen egyfajta önelégültségbe juthat, ha azt hiszi, kötelességét hűségesen teljesíti, de a szellemi fejlődésében egy lépéssel sem jut előbbre. Nem is akar tudni arról, hogy a földi élet célja más is lehetne, és nem csak annyi, hogy egy kényelmesen szabályozott földi életet teremtsen magának – jóllehet kifelé az ember életmódja rendbenlévőnek mutatkozik.

Csak gondolnátok meg egyszer, hogy már a következő nap elvehet tőletek minden kötelességet, és ekkor lelki érettségetek szerint kaptok értékelést, és nem aszerint, hogy a földi élteteket milyenre alakítottátok. Ha meggondolnátok, hogy más ember is teljesíti a kötelességét, de a lelkén végzett munkát magának kell végbevinni, és pedig a földi élet ideje alatt. Ez alól a munka alól nem lehet felmenteni. A kötelesség teljesítés mellett az önzetlen szeretet gyakorlásában is szabadon, önmagától többet kell tennie, és erre mindig a szeretetnek kell hajtania. A földi életet csak akkor használja fel jól, akkor felel meg akaratomnak, ha önmagát is alakítja, azaz a lényét abba az állapotba formálja, melybe egykor teremtettem. Tehát semmi esetben sem járkal vakon a világban, hanem a lelke halad a fejlődésben. Csak ekkor használja ki igazán az életerejét – ami itt a Földön rendelkezésére áll - de ezt a halál pillanatában oda kell adnia, és a túlvilágra csak azt viheti magával, amit itt a szeretet gyakorlásával magának megszerzett. Amikor itt a Földön az életerő birtokában van, azt az erőt sem tudja igazán értékelni. Csak a teljes halott állapotban való bemenetelkor, a Túlvilági Birodalomban ébred a tudatára, mit is jelent, mennyire szegényesen él most – összehasonlítva a földi élettel, ahol alkothatott és tevékenykedhetett életerejével.

Mindezekre gondolva, életerejét elsősorban a szeretetben való gyakorlásokra fordítsa, mert ereje csak ezáltal növelhető, mert múlhatatlan

javakat szerezhet. A földi javak mulandók, és az ember még az időtartamot sem tudja meghatározni, amíg ezeknek örülhet. Már a következő napon elveszthet mindent, ám ilyen gondolatokkal nem kell annak vesződnie, aki életerejét a szeretetben való tevékenységgel hasznosítja. Az minden napját odaadhatja, és ennek ellenére gazdagon, áldottan és erőteljesen kezdheti életét a Szellemi Birodalomban, semmit sem veszített el, csak nagy nyereségre tett szert.

Ezért az ember soha ne dicsekedjen a kötelesség-teljesítésével, mert az egy hamis irányú szeretet bizonyítéka is lehet, az embert hamis gondolkodásba vezetheti, ezért elégedetté válik, és semmi továbbit nem tart szükségesnek. Én többet kívánok tőletek, ha abba az életbe akartok bemenni, amit többé nem veszíthettek el. Visszavonhatatlanul szeretetté kell alakulnotok, ezért a földi életben önzetlen szeretetben való tevékenységet kell végezni, csak ekkor éltek az én akaratom szerint, és csak ekkor szereztek javakat, amelyek elmúlhatatlanok.

Ámen.